

Búcsú Bónis Ferencről

Fiumei úti temetőben 2020. január 8., 10.30

Fájdalommal teli szívvel búcsúzunk, búcsúzunk a Magyar Kodály Társaság ezer fős tagsága, elnöksége nevében Dr. Bónis Ferenc Erkel-, Szabolcsi-, Széchenyi-díjas zenetörténész professzortól a kiemelkedő tudóstól, aki rendkívül gazdag, sok színű szerzői, szerkesztői életművet hagyott hátra, hagyott ránk, megkülönböztetett figyelemmel fordulva Bartók Béla és Kodály Zoltán életműve felé.

Szeretnék tőled személyesen is elköszönni. Nagy tisztelettel és szeretettel gondolkodom arra, hogy fiatal karnagyként ismertelek meg 1970-ben, amikor bekapcsolódtam a Magyar Rádió „Éneklő Ifjúság” mozgalmába, versenyébe. Értékelted eredményeinket és szerkesztőség vezetőként évtizedeken át támogattál, majd kinevezte a Pécs-Baranyai Kodály Társaság vezetőjévé. Nagyon sokat jelentett ez akkor nekem, pályám elindulása után. Hálás szívvel köszönöm. Bónis Ferenc a MKT. alapító tagjaként tíz évig volt a Társaság tudományos területtel foglalkozó alelnöke és 1992–2007 között tizenöt évig elnöke. A Társaság megalapítása utáni évben már megjelentette az „Így láttuk Kodályt” c. nagy sikerű könyvet és csak az utána megjelent Kodállal kapcsolatos legjelentősebbeket említem: Kodály Zoltán Psalmus Hungaricus, Hódolat Bartóknak és Kodálynak, Kodály Zoltán – Visszatekintés három kötetének szerkesztése, sajtó alá rendezése, Élet – pálya Kodály Zoltán, Kodály Zoltán és az Universale Edition levélváltása. Rendkívüli körültekintéssel szervezte és vezette Kodály születési évfordulóinak megünneplését és a megemlékezéseket Kodály halálévfordulóiról. Már alelnökként, majd elnökként irányította a 110., 115., 120. és 125. születési évfordulók megünneplését, és Kodály Zoltán halálának 30. és 40. évfordulójára szervezett méltó megemlékezést Budapesten és a vidéki központokban. Az alkalmakat jelentős magyar és nemzetközi tudományos konferenciák kísérték ünnepi hangversenyekkel. Kezdeményezte és irányította azt az ünnepség sorozatot, mellyel társaságunk 25 éves munkásságára, eredményeire emlékeztünk. Tisztelettel emlékezünk hittelt mondott ünnepi köszöntőire, leírt bölcs, irányt adó beszédjeire, előadásaira.

Engedje meg a gyászoló közönség, hogy kiragadva idézzek tőle egy pár ma is aktuális gondolatot: „A magyar zenei élet jövője az iskolában, a pedagógusképzésben dől el.” Az iskola a legfontosabb Kodály-ügy. Kodály jegyében együtt építsük az „európai hidat” vagy szárazföldi utat. Az életünk függ tőle, hogy milyen választ tudunk adni az „iskola és zene” kérdésére, de attól is, hogy egy felsőbb osztályban mit adhatunk Európának és milyen „működő szellemi tőkét” kaphatunk tőle. A mi prófétánk, Kodály Zoltán a zene nyelvében nyilatkozott meg. A zene azonban nem végső cél, csak eszköz volt számára. Ő a zenével egy magasabb rendű

életre akart nevelni, ahol a jövő felnőttei már gyermekkorukban megtanulják a pontosságot, az egymásra figyelmet, megtanulják a közösség erejének megbecsülését, mert a harmónia csak együttes akarattal születhet meg. A tét nem kisebb, mint az, hogy létrejön-e a művelt Magyarország – vagy sem. A cél nem lehet kétséges – megvalósításáért össze kell fognia minden tényezőnek. Most – még – lehet. Néhai elnökünk is ránk bízta Móricz Zsigmond és Kodály Zoltán híres üzenetét: *„A tűznek nem szabad kialudni”*

Tisztelt volt elnökünk, drága Feri Bátyám a te nemes életed „kialudt”, de örökké megmarad emlékeinkben amit tettél és amit leírtál sok-sok könyvedben, amit maradandóan alkottál.

Isten áldjon, nyugodj békében !

Kertész Attila

Kháron ladikján együtt az öröklét felé...

Személyes búcsú a Bónis-házaspártól

Amikor az elmúlt napokban Sátoraljaújhelyen a Lavotta Emlékévet nyitó hangverseny alkalmával, a zenetudományi konferenciák előadójaként is ismert irodalomtörténész-professzorával, *Dr. Tusnády Lászlóval* közöltem a Bónis-házaspár visszatérését Teremtőjükhöz, egy török szólással választott:

„Ölüm bir karh devedir, her kapıda csöker...” A halál fekete teve minden kapuban letérdepel...

A Belgrád rakpart 27. kapujába érve pedig fájdalmasan hosszan elidőzött...

A Teremtő *Bónis Ferenc* (1932–2019) Széchenyi-díjas zenetudósna és *Csajbók Terézia* (1927–2020) szoprán énekes, Erdemes művésznek hosszú életet adott. Házaspárként az előadó-művészet és a zenetudomány széles ösvényét bejárva, mintegy hat évtizeden át voltak egymásnak elválaszthatatlan társai. Együttléteink alkalmával, baráti társaságban európai utazásaik élményeit készséggel osztották meg. Bónis Ferencet az utóbbi hetekben aggodalommal töltötte el annak félelme, mi lesz hű Társával, ha ő megy el előbb? A Nagy Rendező vélhetően csupán ijesztgetésnek szánta, amikor elsőként a MTA doktort

A Bónis-házaspár otthonunkban, 2012-ben